

10 e Kamer

Nr. 988/05
VAN HET PARKET

Nr. C/376/08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister.

14 maart 2008

not. GE 66.78.102/98/SW4 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____ kok, geboren te _____
op _____, wonende te _____

verdacht van :

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-2°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, in casu :

1. door op het terrein, gelegen te _____ in eigendom
ten kadaster gekend onder _____
toehorende aan _____ hogergenoemd, een vijver te
hebben aangelegd met oppervlakte + 1 500 m² (br. 25 meter en lengte
35 meter)

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van
1.9.1997 tot 30.9.1997

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben
gehouden, te _____ vanaf 1.10.1997 tot en met 30 april 2000

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-4° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande sledenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, in casu :
op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1 door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

te vanaf 1.5.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 27 juni 2003.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 28 juni 2005, 21ste kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Stelt vast dat de strafvordering met betrekking tot de tenlasteleggingen A2 en B niet langer ontvankelijk is.

Stelt vast dat de herstellvordering voor zover gesteund op de tenlasteleggingen A2 en B niet ontvankelijk is.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A1 tot een geldboete van € (400 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes: 40.3399) 1.983,15.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van 28 dagen.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde wat betreft € (200 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes gedeeld door 40,9933) 991,57 of een vervangende gevangenisstraf van veertien dagen van de uitgesproken geldboete van duizend negenhonderd drieëntachtig komma vijftien euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het opvullen van de vijver en nivelleren van het terrein zodat opnieuw een gelijkvormig aflopend bodemprofiel ontstaat;

Veroordeelt tot het betalen van een dwangsom van € 125 per dag vertraging aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur indien binnen de termijn van vijf maanden vanaf datum van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis het herstel in de oorspronkelijke toestand niet volledig werd uitgevoerd.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 73,20.

Logt de beklaagde tevens een vergoeding op van € 25 in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 12 juli 2005 door beklaagde, gevolgd door het openbaar ministerie.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 25 januari 2008 in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Voor een weergave van de relevante feiten en voorgaanden in de procedure tot het bestreden vonnis verwijst het hof naar de uiteenzetting van de eerste rechter onder I en II, die het hof overneemt en tot de zijne maakt.

3. Het onder A.1 te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het

eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in agrarisch gebied (zonder bijzondere waarde), geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd gevat door de

betekening van de oorspronkelijke dagvaarding heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg

4. Voor zover bewezen nam de verjaring van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 een aanvang op 30 september 1997; de beklaagde heeft immers toegegeven dat de werken duurden tot einde september 1997. De verjaring werd gestuit door het kantschrift van 10 juli 2002 van de procureur des Konings aan de diensten van het centraal strafregister om een uittreksel uit het strafregister over te maken (kaf 3). De verjaring zou zijn bereikt op 10 juli 2007; de verjaringstermijn was evenwel geschorst gedurende één jaar vanaf de dag waarop de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid, dit is 23 september 2003. De strafvordering is derhalve niet vervallen door verjaring, de schorsing vanaf de inleiding van de zaak voor het hof nog buiten beschouwing gelaten. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de *Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen* (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge art.5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door art.33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op het in de telastlegging A.1 omschreven misdrijf, dat dateert van vóór 2 september 2003. Op dit misdrijf blijven de bepalingen van art.24.1°, 1° lid van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de *Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering* (B.S. 16 december 1998), van toepassing.

5. De beklaagde roept, gelet op het feit dat de strafsanctie voor het in stand houden ter zake niet langer geldt, terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961) is overschreden.

Deze verdragsbepaling geeft niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepaalt het voormelde verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepaling mag het hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet onontvankelijk of vervallen verklaren. Gelet op het bepaalde in art.21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren in de mate dat de telastlegging A.1. bewezen is.

Het blijkt geenszins dat door dit lijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagde nadelig werd beïnvloed.

De aard en de ernst van de hierna bewezen verklaarde telastlegging, die rechtstreeks betrekking heeft op de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening brengen ter zake mede dat niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak wat de telastlegging A.1 betreft, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Bij het bepalen van de strafmaat zal het hof terdege rekening houden met het grote tijdsverloop tussen het tijdstip van het misdrijf en het tijdstip van de bestraffing.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A.1 bewezen. Het hof neemt de overwegingen van de eerste rechter onder III.a in verband met het bewezen zijn van deze telastlegging over en maakt ze hier tot de zijne. Een poel is in de gebruikelijke zin van het woord een klein, ondiep water; van een vijver wordt, zoals ook de beklaagde deed, slechts gesproken bij een grotere diepte; in conclusies voor het hof stelt de beklaagde zelf dat door het verkleinen van de vijver einde 2004 door "aarde in de vijver te laten trekken" "het diepteniveau hoe dan ook aanzienlijk is verminderd", waaruit volgt dat de onvergund tot stand gebrachte vijver een vrij aanzienlijke diepte moet hebben gehad. Door de wijziging van het reliëf van de bodem over een grote oppervlakte werd de aard van het terrein gewijzigd van een drassige weide met een inzinking ("zolk" genaamd in conclusies van de beklaagde), geschikt voor agrarisch gebruik, naar een bij het restaurant aansluitende soort siertuin.

In strijd met wat de beklaagde aanvoert dient voor de beoordeling van de omvang van de wijziging de toestand vóór de uitvoering van de werken in september 1997 te worden vergeleken met de toestand na de beëindiging van de werken einde september 1997, en niet met de gewijzigde toestand tot stand gebracht door werken die in 2004 werden uitgevoerd als gedeeltelijk herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

7.1. De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wetteloos toestand tot stand gebracht in agrarisch gebied.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij hierbij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke commerciële belangen.

Slechts een effectieve geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2.478,94 zou daarom een passende bestraffing uitmaken, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden; rekening houdend met de hiervoor onder 5 aangenomen overschrijding van de redelijke termijn wordt de boete beperkt tot de helft.

7.2. Het hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat de beklaagde het misdrijf heeft gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art 2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en

politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimos, deling door 40,3399 (L.G. Verordening nr. van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding van € 29,30, verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

8.1. Bij brief van 6 juni 2002 (stukken 1/ 64 tot en met 67) vordert de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur bij toepassing van art. 149 DORO het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, meer bepaald: de poel tot zijn oorspronkelijke oppervlakte en diepte terugbrongen. In haar niet gedateerde brief op het parket van de procureur des Konings te Gent toegekomen op 13 september 2004 (stuk 4/7 met bijlagen) preciseert de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur dat wordt gevorderd "het opvullen van de vijver en nivelleren van het terrein zodat opnieuw een gelijkaflopend bodemprofiel ontstaat"

8.2. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluitend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun noch nodig de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur alsnog voor eensluitend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

8.3. Het bewezen verklaarde misdrijf vormt de toereikende grondslag voor de herstellvordering. Bovendien is het zo dat de opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf niet meebrengt dat een bewezen instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van de herstellvordering, noch dat het hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

8.4. Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning. Einde 2004 werd slechts gedeeltelijk gevolg gegeven aan de herstellvordering. Uit de foto's blijkt dat nog geen sprake is van volledig opvullen van de vijver en nivelleren van het terrein waardoor een gelijkaflopend bodemprofiel zou zijn tot stand gebracht.

8.5. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de beklagde wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het hof van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de voormelde brieven, mede gesteund op relatief recente vaststellingen ter plaatse, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Alle gegevens van het dossier in acht genomen, ook het feit dat de precieze diepte van de vijver niet is gekend evenmin als de exacte oppervlakte van de oorspronkelijk bestaande "inzinking" is het hof van oordeel dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand opweegt tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Kortom, het hof ziet evenmin als de eerste rechter redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten: tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

9. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagde om tot het volledig herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds kon overgaan tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet-strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter, en de artikelen,

190, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend;

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de belastingleggingen A.2 en B vervallen wegens de opheffing van het strafbaar karakter van het er in te last gelegde misdrijf,

veroordeelt voor het misdrijf omschreven in de belastinglegging A.1 tot een geldboete van € (250, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 239,47 of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de

slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door het opvullen van de vijver en het nivelleren van het terrein zodat een gelijkvormig aflopend bodemprofiel ontstaat,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 35 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 73,19 in eerste aanleg en op € 97,08 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:		
	Afschriften:	34,20
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	24,05
		<hr/>
		88,25
	+ 10 % :	8,83
		<hr/>
	Totaal :€	97,08

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **14 maart 2008**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;